

Novel·la

CLICK ART FOTO

El director de cinema i novel·lista David Trueba ens ofereix retalls de diversos temes d'actualitat

Tic tac, tic tac

■ Carlos Zanón

Tic tac, tic tac. Aquest és el so que els personatges de *Saber perdre* escolten de manera insistent. Igual que per al Capità Garfi el temps és un cocodril amb un rellotge a la panxa. Que per molt que corris t'atraparà. Viure és intentar de crear felicitat amb les teves derrotes. Aprendre a no guanyar.

David Trueba s'arrisca. I més quan *Abierto toda la noche* i sobretot *Cuatro amigos* van significar un munt d'adhesions. L'aposta comença en les dimensions: més de cinc-centes pàgines. En el to seriós. En la distància freda del narrador, que renuncia a interpretar la realitat que narra. En no picar l'ullet al lector. És a dir, Trueba s'ha forçat a escriure sense exhibir del tot les seves millors armes: sentit de l'humor,

ritme d'acció i complicitat progrè.

La novel·la intenta ser un immens fresc de l'aquí i l'ara. Un *Cel sobre Madrid* sense àngels transcendents. Sylvia, l'adolescent que acabarà vivint una història d'amor amb Ariel. Ariel, un futbolista emergent en la seva primera temporada a la capital. El pare de Sylvia, Lorenzo, al qual la vida se li esguerra, i de quina manera. El seu pare, Leandro, un vell professor de piano, que es veu arrosse-

Saber perdre

David Trueba
Anagrama
Barcelona, 2008
Preu: 20 euros
Pàgines: 520

■ Trueba és un dels pocs autors espanyols que toquen l'actualitat sense fer-la clixé. I en aquesta ocasió, en aquest nou llibre, s'ha volgut allunyar, amb prou encert, d'alguns dels trets característics del seu estil narratiu

1 2 3 4 5

gat per un cos jove, negre i llogat. Al voltant de tots, un bon nombre de personatges més o menys secundaris. I un inventari a estones desesperant per la seva amplitud: emigració, atur, fama, religió, solitud, periodisme rosa, prostitució...

Les bones notícies

Trueba és un dels pocs autors espanyols que toquen l'actualitat sense convertir-la en clixé. Mostrant-la com alguna cosa viva. No és una mirada periodística ni tampoc de demürg balzaquià. Però funciona. Més encerts. Força bé que se'n surt de ficar-se en complicacions. No és fàcil descriure el món d'una adolescent. D'una estrella de futbol, d'un ancià. I fer-ho sense caure en la impostura, en el que hem escoltat que era veritat. Tampoc cau en excessius llocs comuns. No hi ha èpica a la vida ni totes les equacions tenen solució. Tots els personatges amaguen una doble vida. Una part és un secret que no pot desvelar-se: una infidelitat, un assassinat, una relació amb una menor. Se'ns estima sense saber qui som.

Les males notícies? De vegades el llibre s'atura. L'autor, en mirar-ho tot amb ulls que no interpreten, genera un cert desànim lector. Una altra mala notícia és la sobredosi de detalls irrellevants per a la narració (quina importància té que una guàrdia urbana estigui de mala llet perquè el seu marit té càncer de còlon?). O l'exhaustiva relació de mercaderies i temes, reiteracions sobre aspectes dels personatges i el seu hàbitat. Però amb tot, és un bon llibre. Que a més desvela per què la selecció espanyola de futbol mai passa de quarts. Pàgina 250. De res.*

Novel·la

Sense la mare

Gisela Pou
Columna
Barcelona, 2008
Preu: 19,50 euros
Pàgines: 264

1 2 3 4 5

Culebró de banda alta

■ Joan Josep Isern

Un dels riscos dels que ens dediquem a comentar públicament els llibres d'altri és el de confondre els desitjos particulars amb les pretensions del text que tenim entre mans. El risc de projectar el llibre contra un marc de referències que no li corresponen, vaja.

Hi ha novel·les pensades amb la intenció d'instal·lar-se dintre del lector i acompanyar-lo més enllà de la seva lectura. Citaré tres casos recents: les darreres produccions de Beszonoff, Llavina i Baixauli. I n'hi

ha d'altres que, en canvi, l'únic que persegueixen és proporcionar al lector una estona de distracció mínimament digna i competent. És el cas dels darrers títols d'Albert Salvadó i Alfred Bosch. El que cal per part del comentarista és que a cada tipus de llibre li sàpiga aportar la mirada que sigui més adient.

En la bibliografia de Gisela Pou (Castellar del Vallès, 1959) destaca la seva faceta com a guionista de telesèries. En aquest context em sembla que cal contemplar *Sense la mare*, la novel·la que acaba de publicar, com un culebró. Un culebró,

m'apresso a dir-ho, situat en la banda alta del gènere.

La història d'Emma, la nena de quatre anys que perd la mare en un accident, i de Sara, la psicòloga que l'atén, és plena d'aquells ingredients que mai falten en una telesèrie d'èxit. Històries paral·leles, caracterització dels personatges per capes -primera línia, secundaris...- que compensen amb l'acció la manca de guix psicològic (penso en David, el pare de l'Emma, i en Teresa, la mare de la Sara), grans coincidències encara que atemptin contra la versemblança de l'argument (targetes que

apareixen miraculosament dintre de la vora d'un vestit o que desapareixen sota els vidres d'una clarabòia, àvies que moren el mateix dia i hora que neixen les seves nétes...), mares que perden les filles, filles que busquen la mare...

No cal dir que tot això és tan digne com un llibre d'aquests que el senyor Bloom posa en el seu cànon. Només és qüestió de situar-lo en les seves justes proporcions. Amb *Sense la mare*, Gisela Pou s'ha proposat escriure un culebró. Així s'ha de llegir. I al meu parer se n'ha sortit amb una encomiable dignitat.*